

пошкодження будь-якого чужого майна. Отже, під час криміналізації діяння, передбаченого ст. 196 КК, за основу взято фактичне спричинення ним вищезазначених суспільно небезпечних наслідків. Не впливає на правову оцінку діяння вид майна, яке було знищено.

На нашу думку, названий підхід не є правильним, оскільки він неповною мірою враховує характер і весь перелік можливих суспільно небезпечних наслідків вчиненого.

Усе викладене свідчить про те, що хоч необережне знищення об'єктів культурної спадщини становить менший ступінь суспільної небезпеки порівняно з умисним, однак він є достатнім для запровадження кримінальної відповідальності за необережне знищення об'єктів культурної спадщини [4, с. 174].

Список використаних джерел:

1. Одайник Б.М. Кримінальна відповідальність за знищення, руйнування або пошкодження пам'яток – об'єктів культурної спадщини : автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук : спец. 12.00.08 «Кримінальне право та криминологія; кримінально-виконавче право» / Б. М. Одайник. – К., 2010. – 21 с.

2. Женунтій В. Особливості кваліфікації протиправних діянь, що спричинили знищення або пошкодження майна / В. Женунтій, Л. Шестопалова // Право України. – 2004. – № 3. – С. 56–59.

3. Уголовный кодекс Республики Беларусь [Електронний ресурс]. – Режим доступу до документа : <http://www.pravo.by/main.aspx>.

4. Міщенко М. О. Кримінально-правова охорона культурних цінностей в Україні: дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.08 / Міщенко Марина Олександрівна. – К., 2014. – 223 с.

Індикатор як елемент стану національної безпеки у сфері захищеності особи й українського суспільства від правопорушень

Гусєва К.А., старший викладач кафедри адміністративної діяльності НАВС, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник

До основних об'єктів національної безпеки відноситься й суспільна безпека, що виражається рівнем захищеності особи й суспільства, переважно, від внутрішніх погроз загально небезпечного характеру. Отже, забезпечення національної безпеки в цій сфері інтересів особи й суспільства включає боротьбу з правопорушеннями та охорону громадського порядку.

Таким чином розпізнавання погроз, пов'язаних зі зростанням і негативними змінами в структурі злочинності, нестабільністю громадського порядку тощо, та своєчасне здійснення заходів, які протистоять таким викликам, слід визнати прямим завданням і обов'язком правоохоронних органів України.

Проте вирішення цього завдання потребує розроблення найбільш ефективних заходів й методів їх реалізації, скільки достовірні оцінки реального стану національної безпеки в розглядуваному її аспекті, що майже не можливо досягнути без надійної системи об'єктивних індикаторів цього стану.

Наші наукові вишукування дозволяють висловити певні судження щодо цього.

1. Під системою індикаторів стану національної безпеки, зокрема, у сфері захищеності особи й суспільства від злочинності, виходячи із

загального тлумачення терміна «індикатор»,* розуміється сукупність поєднаних між собою, взаємозалежних показників, що відображають характеристику стану злочинності, а також тривожні зміни в її динаміці й структурі, забезпечують процес відповідного моніторингу (спостереження) та оцінки ситуації в цій сфері, прогнозування її розвитку й можливих негативних наслідків, а також оперативне реагування на можливі ризики та загрози національній безпеці.

2. Безпосередніми об'єктами моніторингу мають бути визнані такі:

2.1. Організована та транснаціональна організована злочинність, особливо економічної спрямованості, що несе в собі реальну загрозу економічній безпеці держави. Зокрема це такі поширені злочини, вчинювані організованими групами та злочинними організаціями, як: незаконне захоплення підприємств (рейдерство); розкрадання у величезних розмірах коштів державного і місцевих бюджетів, у тому числі шляхом так званих «відкатів»; контрабанда; уникнення від оподаткування за рахунок ведення тіншової або фіктивної підприємницької діяльності і т. ін. Величезну загрозу економічній безпеці являє також корупція.

2.2. До інших видів злочинних посягань, що можуть за певних умов перетворитися на загрози національним інтересам, слід віднести злочини з використанням зброї та вибухових пристроїв, пов'язані із застосуванням інформаційних технологій, насамперед кіберзлочини, торгівля людьми, нелегальна міграція й ін.

3. Безпосередні предмети моніторингу становлять конкретні значення показників (індикаторів), у тому числі виражені в абсолютних (кількісних) та відносних величинах, одиницями виміру яких слід було би обрати:

3.1. Дані офіційної державної статистики, вимірювані або такі, що розраховуються по затверджених методиках:

- кількісні абсолютні показники стану злочинів, як об'єктів спостереження, у тому числі розраховані відносно певної чисельності населення, зокрема, на 100000 – «індикатори розмірів об'єктів спостереження»;

- відносні показники структури й динаміки злочинів (питома вага, темпи росту, темпи приросту), виражені в процентному відношенні до загального базового масиву вихідного періоду спостереження – «індикатори якісної характеристики структури, динаміки об'єктів спостереження».

3.2. Дані соціологічних опитувань громадян за спеціально розробленою методикою з питань стану, структури, динаміки об'єктів спостереження – «індикатори суспільної оцінки зазначених об'єктів».

3.3. Усереднені значення приведених показників (індикаторів), ранжированих по порогах (граничних значеннях), зокрема: поріг стабільного стану (індикатори не набувають суттєвих негативних змін); поріг нестабільного стану (індикатори набувають негативних змін); поріг загрозового стану (індикатори набувають змін, які можуть загрожувати національній безпеці).

* *Індикатор* (від лат. *indico* — вказую, визначаю) — елемент, що відображає хід процесу або стан об'єкта аналізу, його якісні та кількісні характеристики.

4. Відхилення фактичних значень індикаторів від порогових вказує на необхідність реагування на ці зміни на різних управлінських рівнях:

4.1. Щодо порогів стабільного стану: за результатами поточного аналізу й оцінки ситуації на рівнях всіх ОВС – ухвалення відповідних ординарних управлінських та оперативних-службових рішень.

4.2. Щодо порогів нестабільного стану: за результатами підсумкового (щорічного тощо) аналізу й оцінки ситуації на загальнонаціональному або окремих регіональних рівнях – ухвалення відповідних неординарних управлінських та оперативних-службових рішень і заходів колегією МВС.

4.3. Щодо порогів загрозового стану: за результатами екстреного проведення аналізу й оцінки надзвичайних ситуацій, які можуть загрожувати національній безпеці країни, – розробка та внесення до розгляду вищими органами влади пропозицій, у тому числі комплексних правоохоронних, інших державних та громадських заходів, що потребують ухвалення спеціальних рішень на зазначених рівнях.

Список використаних джерел:

1. Конституція України від 28.06. 1996 р
2. Закон України «Про основи національної безпеки України» (Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2003, N 39, ст.351).
3. Указ президента України № 389/2012 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 8 червня 2012 року «Про нову редакцію Стратегії національної безпеки України»
4. Ліпкан В. А. – Теоретичні основи та елементи національної безпеки України: монографія / В. А. Ліпкан. – К.:2003.

Прокуратура України як учасник кримінально-виконавчих правовідносин

Дудко Є.В., прокурор відділу нагляду за додержанням законів органами СБУ, державної митної служби та державної прикордонної служби управління нагляду за додержанням законів у кримінальному провадженні прокуратури міста Києва

Як свідчить практика, важливою гарантією забезпечення конституційних прав підозрюваних, обвинувачених, засуджених до позбавлення волі є прокурорський нагляд за додержанням законів, який згідно з п. 4 ст. 121 Конституції України, Закону України «Про прокуратуру» [1] здійснюється при виконанні судових рішень по кримінальних провадженнях. Тому пріоритетне значення в сучасних умовах набуває результативність прокурорських перевірок ізоляторів тимчасового тримання (ІТТ), слідчих ізоляторів (СІЗО) та установ виконання покарань (УВП), щодо своєчасного запобігання і виявлення порушень законності, оперативного та вичерпного вжиття заходів щодо їх фактичного усунення.

Тримання затриманих і взятих під варту осіб здійснюється за принципами неухильного виконання Конституції України, Закону України «Про попереднє ув'язнення», норм Кримінального процесуального кодексу (КПК) України [2]. Зокрема, згідно із п. 3 ст. 121 Конституції України на прокурора як суб'єкта кримінального процесу покладено нагляд за додержанням законів органами, які проводять оперативно-